

Arrest

nr. 155 052 van 22 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 3 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 26 februari 2015 de bestreden beslissing waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 1 juli 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 13 juli 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 1 oktober 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat er een buitengewone omstandigheid is gelegen in het feit dat zij een relatie heeft en een wettelijke samenwoning is aangegaan. Hierdoor bevindt zij zich in een specifieke juridische context en men kan niet van haar verwachten dat zij zich van de wettelijke verplichting om met haar partner samen te wonen gaat onttrekken om de formaliteit dat de aanvraag vanuit het buitenland moet worden ingediend te vervullen. Waar de voorzitter opmerkt dat dit argument niet is terug te vinden in het verzoekschrift, stelt de verzoekende partij dat het gaat om een feitelijke vraag die zij voorlegt ter appreciatie. De verwerende partij sluit zich aan bij de beschikking.”*

2.5. Waar verzoekster ter terechtzitting wijst op de naar haar oordeel bestaande onmogelijkheid om tijdelijk terug te keren naar haar herkomstland, gelet op de wettelijke verplichting tot samenwoning die zij en haar partner hebben in het kader van de door hen afgesloten wettelijke samenwoning, kan de Raad enkel opmerken dat hiervan geen gewag wordt gemaakt in haar verzoekschrift. De Raad herhaalt in deze dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift te remediëren. Zij kan aldus haar vraag tot horen niet aanwenden om alsnog een bijkomende grief te ontwikkelen. Bovendien merkt de Raad – naast de vaststelling dat de regels inzake de wettelijke samenwoning niet kunnen worden gehanteerd om de verblijfswetgeving naast zich neer te leggen – op dat verzoekster geen enkel stavingsstuk van deze wettelijke samenwoning bijbrengt. Zo maakte verzoekster in haar verzoekschrift weliswaar melding van een voornemen om in het huwelijk te treden met haar partner en stelde zij op hetzelfde adres te verblijven, doch gaf zij niet aan een verklaring van wettelijke samenwoning te hebben afgelegd. Verzoeksters betoog dat zij zich in een *“specifieke juridische context”* bevindt, blijft dan ook – bij gebreke aan enig bewijs van een afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning of voltrokken huwelijk – beperkt tot een louter bloot betoog. De Raad kan verder enkel opmerken dat verzoekster de overige concrete argumenten opgenomen in de beschikking niet betwist, laat staan weerlegt.

2.6. Gelet op voorgaande brengt verzoekster geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld. De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA